

ချစ်ဝဲဂယက်မှာ မင်းနဲ့ငါ

DoeyDD

ချစ်ဝဲဂယက်မှာ မင်းနဲ့ငါ

Written by

Doey My Doe

ဇာတ်လမ်း မိတ်ဆက်

ကျွန်တော်မရှိရင် သူမနေနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုနဲ့ ရှင်သန်ခဲ့တယ်။
တကယ်တမ်း သူမရှိတော့မှ လိုအပ်နေခဲ့တာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲဆိုတာ
သိလိုက် ရတော့တယ် ...။

ဒေါက်တာ ဒွန်းနေခ (စိတ်ရောဂါအထူးကု)

ဒွန်းက ကျွန်တော့်ကို သဘောမကျဘူး။ တစ်ခါတလေ အော်ငေါက်တယ်။
လူတိုင်းအပေါ် ပျူငှာတတ်တဲ့သူက ကျွန်တော့်ကိုတော့ မနှစ်သက်ခဲ့ဘူး။
ကျွန်တော် သင်ခဲ့ရသမျှ သင်ခန်းစာတွေထဲမှာ ဒွန်းက နားလည်ရ အခက်
ဆုံးပဲ ...။

နိဗ္ဗာန်လင်း

အပိုင်း (၁)

"ဒေါက်တာ appointment တစ်ခု ရှိပါတယ်နော်။ Patient နာမည်က ကို
ခွဲခြားတဲ့"

"အင်း ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်နော်။ မသီ ခဏ ဧည့်ခံထားလိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါက်တာ ဒွန်းနေခ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ဟု အများက သိကြသော ကျွန်တော်က စိတ်ရောဂါ ခံစားနေရသူများ အတွက် စိတ်ထွက်ပေါက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်စေရမည်။ အားကိုး ယုံကြည်ရာလည်း ဖြစ်စေရမည်ဟု မိမိကိုယ်ကို နှလုံး သွင်းထားသည်။

ခွဲခြားက ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက်ပေါ့။ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကြောင့် အိမ်မက်တွေ ဆက်တိုက်မက်ပြီး အိပ်ဖို့ရန်တောင် မရဲတော့ဘူးဟု ဆိုလာလေသူ။ သူ့ကို အကြံပေးနေခဲ့တာ နှစ်လကျော်လောက်ရှိနေပြီ။ သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းထဲက ထိုကောင်လေးအပေါ် ထားရှိသည့် စိတ်နေသဘောထားကို ရိပ်မိပေမဲ့ ကာယကံရှင်ကတော့ အခုထိ ငြင်းကောင်းနေစဲ။

နေ့စဉ်မပြတ် လူနာတွေကို ကြုံတွေ့လာရတော့ အသက်ငယ်ပေမဲ့ အတွေ့အကြုံကတော့ တော်တော်များသည်ဟု ဆိုရမည်။ ခွဲခြားနှင့် ဆွေးနွေးမှုကဏ္ဍ ပြီးသွားတော့ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ ဂျူတီကုတ်ကို ချွတ်၍ ခုံပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး ခေတ္တခဏ မှေးစက်ရန် ကြံရွယ်လိုက်သည်။

တီတီ ... တီတီ ... တီတီ ...

တုန်ခါသံနှင့်အတူ မြည်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်တော့ contact မှာ မှတ်ထားသည်က အန်တီနီလာ ဟူ၍သာ။ အန်တီနီလာဟု ဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ အကြောင်းသာ ပြောရန်ရှိသည်။

"ဟယ်လို"

"ဟယ်လို ဒွန်းရေ နေကောင်းရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်"

"အေးအေး မနက်ဖြန်ဆိုရင် နီနီ ကျောင်းပြီးပြီ။ သူ့ကျောင်းပြီးရင် သား ပြန်ခေါ်မယ် ဆိုလို့လေ။ မအားသေးရင် အန်တီ စောင့်ရှောက်ထားပေးလို့ ရ တယ်နော်။ သားသဘောပါ လာခေါ်မှာလား"

နီနီ။ နာမည် အပြည့်အစုံက နီဗယ်လင်း။ တိတိကျကျ ပြောရရင် ကျွန် တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သွေးမတော် သားမစပ်သည့် ဆွေမျိုး။ အားလုံး သိကြသည်က ကျွန်တော့်ရဲ့ညီ။

"ကျွန်တော် လာခေါ်မယ် အန်တီ။ ဒီအတောအတွင်း နီဗယ်လင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးထားလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ"

"မလိုပါဘူးသားရယ်။ နီနီ ရှိနေတာ အန်တီက ပိုတောင် ပျော်ရသေး တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ နီဗယ်လင်းရော နေကောင်းရဲ့လား"

"ကောင်းတယ်သား။ သူက သားဖုန်းဆက်မှာကို မျှော်နေရှာတာ။ သားက အလုပ်မအားလို့ မဆက်တာနေမှာလို့ ပြောထားရတာ"

"ဟုတ်တယ် အန်တီ။ ကျွန်တော်လည်း မအားတာနဲ့ လေ"

ပြီးတော့ ဖုန်းဆက်ချင်စိတ် မရှိတာကြောင့် မဆက်ဖြစ်ဘူးဟုတော့ မ ပြောဖြစ် လိုက်ပါ။

"အေးအေး သား နယ်သာလန်မှာ အေးနေပြီနော်။ သားလာရင် အနွေးထည်ထူထူ ဝတ်ခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ ဒါဆို ကျွန်တော် အလုပ် ပြန်လုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်"

"အေးအေး ဟုတ်ပြီသား။ ဒါပဲနော်"

ဖုန်းကျသွားတော့ ဒွန်းနေခ သက်ပြင်းအရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ နီဗယ်

လင်းဆိုသည်မှာ ဒွန်းဘဝထဲက အဖယ်ထုတ် ပစ်ချင်ဆုံး လူသားတစ်ဦး။ လူတွေသိရင် နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး အပြစ်တင် ကြလိမ့်မည်။ စိတ်ရောဂါသည် ညီလေး တစ်ယောက်ကို မုန်းနေသည့် အစ်ကိုဖြစ်သူ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန် ဆိုပြီးတော့ပေါ့။

မိဘနှစ်ပါးလုံး ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆုံးသွားပြီးတော့ ဒွန်းက ဆေးကျောင်း ဆက်တက်ရမည် ဖြစ်တာကြောင့် အမေသူငယ်ချင်း အန်တီနီလာက နီဗယ်လင်းကို ကျောင်းထားပေးရန် ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ စနစ်ရှိခဲ့ပြီ။ နီဗယ်လင်း မရှိလို့ အေးချမ်းသွားတဲ့ သူ့ဘဝလေးက စ နှစ်တာပဲ အချိန်ရခဲ့တယ်။ သူပြန်လာတော့မယ်ဆိုတာ ကြားတော့ စိတ်မွန်းကျပ်သွားသလိုပဲ။ စိတ်ရောဂါသည်တွေရဲ့ အားကိုး ယုံကြည်ရာ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နီဗယ်လင်း အတွက်တော့ မဖြစ်ချင်ဘူး။

တကယ်ဆို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေထဲက အမေတို့ နီဗယ်လင်းကို မမွေးစားခဲ့ရမှာ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ရပ်တည်နေနိုင်တဲ့ ဘဝမှာ သူ့ကို စောင့်ရှောက် နေရတာက ကျွန်တော့်အတွက် အနှောင့်အယှက်ပဲ။ ဟုတ်တယ် သူက ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အပိုလူပဲ။

အပိုင်း (၂)

St.Perry လမ်းက မိုးမခပင်ကြီးများ ဖုံးအုပ်ထားသော လမ်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းရာသီ ဖြစ်တာကြောင့် နှင်းရည်လေးများ တွဲခိုကာ အအေးဓာတ်ကို ပိုက်စေသည့် အလား။ ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးသာ ကျောပေါ်မှာ လွယ်ထားပြီး ကုတ်အင်္ကျီ အရှည်ကို ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်က နှစ်ထပ်တိုက် အိမ်လေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ အိမ်ထဲမှာ ကလေးတွေက ပြေးလွှား နေကြသည်။ မကြာခင် Christmas ရောက်တော့မှာမို့ ထင်းရှူးပင်ကို အလှဆင်ရင်း ရယ်မော နေကြသည်။ ထိုအိမ်ရှေ့တွင် ဒွန်းနေခ ရပ်နေခဲ့သည်မှာ မိနစ်တော်တော် ကြာနေပြီ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်က နိုဗယ်လင်း အသက် ၁၀နှစ်ပဲ ရှိဦးမည်။ သူ့ရုပ်ကို တောင် သိပ်မမှတ်မိ ချင်တော့ဘူး။ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများကိုလည်း နိုဗယ်လင်း ထွက်သွားသည့် နေ့ကတည်းက ပုံးထဲထည့်၍ သိမ်းထားလိုက်ပြီ ဖြစ်တာကြောင့် ငယ်ငယ်က သူ့မျက်နှာကိုတောင် မမှတ်မိ ချင်တော့ပါ။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိမည် မထင်။

အိမ်တံခါးက လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ ကလေးမလေးတစ်ဦး လာဖွင့်ပေးသည်။

"Hello"

ကလေးမလေးက စတင် မိတ်ဆက်လေတော့ ပြုံးပြလိုက်ရင်း အရပ်ကို တန်းတူ ဖြစ်သွားစေရန် ဒွန်းက ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်သည်။

"Hello ... I'm Doon. Can I see Aunty Nilar ..."

"Yes. Come in."

ကလေးမလေးက ဒွန်းကို ဧည့်ခန်းမှာ ထားခဲ့ပြီး အခန်းတစ်ခုထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းအတွင်း သားမွေးတစ်ခုကို ခင်းထားသည်။ Christmas သစ်ပင်တွင် မီးလုံးလေးများ ချိတ်ဆွဲနေသည့် ကလေး အချို့ကို တွေ့ရသည်။ မီးလင်းဖိုကြီး ဘေးတွင် ခြေအိတ်များ ချိတ်ထားပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပုံထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အိမ်အပြင်အဆင်ကို ငေးကြည့်နေရင်း အမေတို့ ရှိစဉ်က ဒီအိမ်ကို လာလည်ဖူးတာကို အမှတ်ရမိသည်။ အဲဒီအချိန်က ကလေးအချို့နဲ့လည်း ဒွန်း ပြေးလွှား ကစားဖူးသည်။ ဒီအိမ်က မိဘမဲ့ ကလေးများ၊ ဆွံ့အ နားမကြားသော ကလေးများ၊ ညဏ်ရည် မမီသော ကလေးများအတွက် မေတ္တာဂေဟာလေး ဖြစ်သည်။ မိဘများ ရှိစဉ်က အလှူဆိုလျှင် ဒီကိုသာ လာလုပ်ဖြစ်ကြတာ များသည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်ပြီး အရှေ့က ကြည့်လျှင်သာ လူနေအိမ်ပုံ ဆောက်ထားပေမဲ့ အနောက်ဘက်ကို ကျောင်းဆောင်ကဲ့သို့ အရှည်လိုက် ဆောက်ထားတာကြောင့် ကလေးအယောက် ၅၀လောက် အသာလေး နေလို့ရပေသည်။

"ရောက်တာတောင် ဖုန်းမဆက်ဘူး ဒွန်းရယ်။ မင်းညီလေးက အိမ်မှာ ဝက်ပေါင်ခြောက် ကုန်နေလို့။ ကလေးတစ်စုနဲ့ Shopping သွားနေတယ်"

"ဟုတ်လား။ သူရော အရင် အတိုင်းပဲလား"

အရင်အတိုင်းပဲလား ဟူသော စကားတွင် အဓိပ္ပါယ်ပေါင်းများစွာ ပါတာကိုတော့ အန်တီနီလာရော ကျွန်တော်ရော သိသည်။

"အင်း သူက အရပ်နည်းနည်း ရှည်လာတယ်။ ပါးက ပိုဖောင်းလာတယ်။ အခုဆို ဘာသာစကား သုံးမျိုးတောင် ပြောတတ်နေပြီ"

"ဟုတ်လား။ ဒါဆို သူတော်တယ်လို့ ကောင်းကောင်း ချီးကျူး ပေးရတော့ မှာပဲ"

"အင်း ခံစားချက်တွေကို စာတွေ့လောက်တော့ နားလည်ပေမဲ့ သူက အခုထိ ဝမ်းနည်းရင် ငိုရမှန်းတော့ မသိသေးဘူး ဒွန်းရယ်။ သူက မှတ်အားတော့ အရမ်းကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုထိ ပျော်တာနဲ့ ဝမ်းနည်းတာကို တောင် သူမခွဲနိုင်သေးဘူး ဒွန်း"

"ဒါကတော့ အချိန်တစ်ခု ယူရမှာပေါ့ အန်တီရယ်"

ဒွန်း ကောင်းကောင်း သိသည်။ နိဗ္ဗာန်လင်းက ခံစားချက်တွေကို မခွဲခြားနိုင်ဘူး။ ဝမ်းနည်းတာနဲ့ ပျော်ရွှင်တာကို သူမကွဲဘူး။ ချစ်တာနဲ့ မုန်းတာလည်း သူမသိဘူး။ သူ့စိတ်က တစ်သားတည်း သွားတယ်။ သူလုပ်ချင်တာလေး လုပ်နေရရင် သူ့ကမ္ဘာဟာ ပြီးပြည့်စုံနေတယ်။ မှတ်မိသေးတယ်။ အမေ ဆုံးသွားတော့ ဒွန်း သူ့ကို စိတ်နာပြီး ရိုက်နှက်ခဲ့တာတောင် အသားနာသွားရင် ငိုရကောင်းမှန်းတောင် သူမသိခဲ့ဘူး။ ဆာလောင်တာလည်း သူမသိသလို အိပ်ချင်တာကိုလည်း သူမသိဘူး။ ကုခဲဖူးတဲ့ ဆရာဝန် အချို့က မှတ်ချက်ချတယ် သူ့ကမ္ဘာက အရိုးစင်းဆုံးပဲတဲ့။

ဒွန်း သူ့ကို မနာလို ဖြစ်တယ်။ ဒွန်းရဲ့ ကမ္ဘာကြီးကတော့ သူရောက်လာတဲ့ နေ့ကစပြီး မရိုးစင်းတော့ပဲ အကောက်အကွေး များခဲ့တယ်လေ။

"နီနီကို အန်တီက ထမင်းစားဖို့ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး။ အခုဆို သူ့ဘာသာ ချက်တတ်နေပြီ။ ဒီအိမ်မှာဆို သူက စားဖိုမှူးပဲ။ ထမင်းလည်း ချက်ကျွေးတယ်။ သူ့အဝတ်အစားလည်း သူ့ဘာသာ မီးပူတိုက် ဝတ်တတ်နေပြီ။ အခန်းတွေ စစ်လိုက်ရင်လည်း သူ့အခန်းက အသန့်ရှင်းဆုံးပဲ။ နီနီက အရမ်းလိမ္မာတဲ့ ကလေးပါ။ ညီလေးကို ဂရုစိုက်နော်။ သားလည်း နောက်ဆို အိမ်မှာ မပျင်း ရတော့ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒွန်းက နီဗယ်လင်း အကြောင်း ဆက်မမေး လိုတော့တာကြောင့် အခြား
ကလေးတွေနဲ့ အတူ ထင်းရှူးပင်ကို အလှဆင်ရန် ထွက်ခဲ့ လိုက်
တော့သည်။

အပိုင်း (၃)

ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ အထုတ်တွေ ဆွဲရင်း ရွယ်တူကောင်လေး နှစ်ယောက်နှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ် လူတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။

"Bradley ရေ မပြေးနဲ့လေ နှင်းရေတွေနဲ့ ချော်လဲမယ်"

လူကြီးက အထုတ်တွေ ဆွဲရင်း ပြေးလာတဲ့ ကောင်လေးကို လှမ်းဆူနေသည်။ အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားကို အများဆုံး ပြောဆို ကြသော်လည်း ဒီအိမ်တွင်ရှိသော လူအများစုက ဘာသာစကား နှစ်ခုလောက်တော့ အနည်းဆုံး တတ်ကြသည်။

"Gramel ရေ နို့နို့ရော"

အန်တီ နီလာက ထိုလူကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"သူ့အနောက်မှာ ပစ္စည်း ယူနေတယ်"

လူကြီးက အန်တီနီလာကို ပြန်ပြော လိုက်သည်။ တံခါးဝမှ နေ၍ နို့ဗယ်လင်း၏ အလာကို စောင့်နေသူက သုံးယောက်ထက် မနည်း ရှိသည်။ ဒွန်းကို တံခါး လာဖွင့်ပေးတဲ့ ကလေးမလေး အပါအဝင်ပေါ့။

ကားနောက်ခန်းတံခါး ပိတ်သံနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မြင်နေရသည်။ ဆွယ်တာ အပြာနုရောင် အထူကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဂျင်းအနွေးထည် ဘောင်းဘီ အဖြူရောင်လေးနဲ့ ကောင်လေးက မာဖလာ အဖြူကြီးကို ပတ်ထားတာကြောင့် မျက်နှာကို မမြင်ရ

သေး။

လက်ထဲမှာ ပုံးတစ်ခုကို ပိုက်ထားပြီး ဖြေးဖြေးချင်း လျှောက်လာသည်။ အနားရောက်တော့ ကလေးမလေးက သူ့လက်ထဲက စက္ကူပုံးကို ယူပြီး အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ကလေးမလေး ပုံရိပ် ပျောက်သွားတဲ့ အထိ ဒွန်းအရှေ့က ကောင်လေးက ဒွန်းကို လှည့်မကြည့် သေးပါ။

"နီနီ"

အန်တီနီလာက ခေါ်လိုက်တော့ လှည့်ကြည့် လာသည်။ ၁၀နှစ်တုန်းက ထက်တော့ အရပ်နည်းနည်း ပိုရှည်လာသည်။ သာမန် အနေဖြင့် ကြည့်လျှင်တော့ ကောင်လေးက အကောင် သေးတဲ့ထဲ ပါသည်။

"လာ မာဖလာက နှင်းရည် စိုနေပြီမလား။ ပေး တီတီ့ကို"

လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ဘေးမှာ ချထားပြီး အန်တီနီလာ လုပ်ပေးသမျှ ငြိမ်ခံနေသော ကောင်လေးကို ဒွန်းဘက်က စပြီးတော့လည်း မနှုတ်ဆက် ဖြစ်ပါ။

မာဖလာကို ဖယ်လိုက်တော့ ပေါ်လာသည့် မျက်နှာ ဖြူဖြူလေးက အအေးဒဏ်ကြောင့် နှာသီဖျားနှင့် နားရွက်တို့က အနီရောင် ယှက်နေသည်။ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးက ငယ်ငယ်ကလို မပြောင်းလဲ။ အရင်ကထက် အသားနည်းနည်း ပိုပြည့်လာတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ ကျန်တာ ဘာမှ မပြောင်းလဲ။ ဘာမှ နားမလည်တဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းတွေနဲ့ စကားပြောလေ့ မရှိသော နှုတ်ခမ်းပါး တွေကလည်း အရင်အတိုင်းပဲ။

"နီနီ သားရဲ့ ကိုကို ဒွန်းကို မှတ်မိလား။ ဟိုနေ့က တီတီ ပြောတယ်လေ။ သား အစ်ကိုက ပြန်လာ ခေါ်တော့မယ် ဆိုတာ။ သားမှတ်မိလား"

နီဗယ်လင်းက ဒွန်းကို တစ်ချက် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်

ပြသည်။ နောက်တော့ သူ့အာရုံက ကလေးတွေ ဆော့နေသည့် ထင်းရှူးပင် ဆီ အကြည့် ရောက်သွားပြန်သည်။

"သားအတွက် လက်ဆောင်က သားအခန်းထဲ ထည့်ထားတယ် နီနီလေးရဲ့ လက်ဆောင် မဖွင့်ခင် ညစာ ချက်ရမယ်နော် ဟုတ်ပြီလား"

နီဗယ်လင်းက ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ သူ့ပုံစံက အခန်းထဲက သူ့ လက်ဆောင်ဆီကိုပဲ ပြေးသွားလိုက်ချင်တဲ့ ပုံနဲ့။

"လိမ္မာတယ် နီနီက ဆုလာယူဦး"

အန်တီနီလာက ဆုလာယူဖို့ ပြောတော့ နီဗယ်လင်းက အနားသို့ ကပ်သွား ကာ ပါးလေး ထိုးပေးသည်။

"အူးမွ ဆုအကြီးကြီး ပေးလိုက်ပြီ။ ညစာ ချက်ပြီးရင် ဆု ထပ်ပေး ဦးမယ် နော်။ အခုတော့ ကိုကိုကို အရင် နှုတ်ဆက် လိုက်ဦးလေ"

ပါးလေးကို အားရပါးရ မွှေးကြူသည့် အန်တီနီလာကို မြင်တော့ အမေ့ကို သတိရမိသည်။ အမေကလည်း နီဗယ်လင်းနဲ့ ဒွန်းတို့ကို ငယ်ငယ်က သနပ်ခါး လိမ်းပြီးရင် အားရပါးရ မွှေးကြူ တတ်သည်။ နီဗယ်လင်း ကတော့ လုပ်သမျှ ငြိမ်ခံတတ်သည့် ကလေးမျိုးမို့ ထားရာနေ၊ ပေးတာဝတ်၊ ကျွေးတာ စားသည်။ အမေက ပြောတယ် နီနီက ထိန်းရလွယ်တဲ့ ကလေးပါ တဲ့။

"He ... ll ... o"

အင်း ဟုတ်တယ်။ နီဗယ်လင်းက စကားတော့ ပြောတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ ထစ်တယ်။ တစ်ခါတလေ တစ်လုံးချင်းစီ ခြားပြော တတ် တယ်။

"အင်း ဒီအတောအတွင်း နေရတာ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား"

ဒွန်း စိတ်မပါပေမဲ့ အန်တီနီလာ ရှေ့မှာမို့ ပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။ သူက ခေါင်းညိတ် ပြပြီးနောက် ဒွန်းလက်ကို လာဆွဲသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ဒွန်း ကြောင်အ၍ ကြည့်နေရင်းမှာ သူဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါသွားရသည်။

လက်ဆောင်ဘူးတွေ ထားသည့် နားကို ရောက်တော့ နီဗယ်လင်းက ဒွန်း၏ လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ခရမ်းရောင် ဘူးလေး တစ်ဘူးကို ကောက်ယူကာ ဒွန်းလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲကိုသာ ဝင်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်ဆင့်တော့ သူကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကြောင်း ပြောသွားသည်။

"သူက သားကို မှတ်မိသားပဲ။ အန်တီ သူ့ကို ခေါ်လာတုန်းက ငယ်သေး တော့ သားကို မမှတ်မိတော့မှာ စိုးနေတာ"

ဒွန်း လက်ထဲက ဘူးကို အသာ ပြန်ချပြီး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ တကယ်ဆို နီဗယ်လင်း မမှတ်မိရင်တောင် ကောင်းဦးမည်ဟု တွေးလိုက် သည်။ သို့သော် အများ ရှေ့မှာတော့ ဒွန်းနေခ ဆိုသည်က ညီငယ်လေးကို စောင့်ရှောက်တတ်သော အစ်ကိုကြီး ဖြစ်လေရာ ...

"တော်သေးတာပေါ့ နီဗယ်လင်း မှတ်မိနေလို့"

"သားနဲ့ဆို နီနီကို အန်တီက စိတ်ချပါတယ်။ သားက စိတ်ကျန်းမာရေး ဘက် ယူလိုက် လိမ့်မယ်တောင် မထင်ထားဘူး။ ဘာလဲ နီနီကို ကိုယ်တိုင် ကုချင်လို့လား"

ဒွန်း လုပ်သမျှ အရာရာတိုင်းက နီဗယ်လင်း အတွက် ဖြစ်နေမှ ရမှာလား။ အဖေ မသေခင်က ပြောခဲ့တယ်။ မင်းညီလေးကို မင်းနဲ့ဆို စိတ်ချတယ်တဲ့။ တကယ်ဆို သားအရင်းဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကို စိတ်ချချ ထားခဲ့နိုင်ဖို့ တစ်စုံတစ်ဦး ကို မှာခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာလို့ တစ်စုံတစ်ဦးကို ထားခဲ့ဖို့ ကျွန်တော့် ဆီမှာ စိတ်ချရတာလဲ။

အပိုင်း (၄)

ညစာစားဖို့ ပြင်ဆင် နေကြသည်။ စားပွဲရည်ကြီးတွေက အခန်းပြည့် နေရာ ယူထားသည်။ ကျောင်းသား ၅၀ ခန့် စားရန် နေရာ ရှိသည်။ ဒွန်း တစ်ယောက် အတွက်လည်း နေရာရသည်။ ဒွန်းက အန်တီနီလာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်နေသည်။ ဘေးတွင်တော့ နီဗယ်လင်းအတွက် ရည်စူးထားသည့် ခုံ အလွတ် တစ်လုံး ရှိနေသည်။

"ဟင်းရည်နဲ့ ဝက်ပေါင်ခြောက်ချက်ကို နို့နို့က သယ်လာနေပြီ"

ကလေးမလေး၏ အသံက အခန်း တစ်ခုလုံးကို ငြိမ်ကျ သွားစေသည်။ ဟင်းရည်အိုးနှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက် ပန်းကန်များကို တွန်းလှည်းဖြင့် တွန်း ကာ နီဗယ်လင်းနှင့် အတူ နောက် ကလေးသုံးယောက် ဝင်လာသည်။

ပန်းကန်များကို ကိုယ်စီ ထယူ နေကြသည်။ ခြေထောက် မသန်သူများ အတွက်ကိုလည်း ကျန်ကလေးများက ယူဆောင် ပေးသည်။ ဟင်းရည်ကို တော့ နီဗယ်လင်းက ဒိုင်ခံ ထည့်ပေးနေသည်။

ဒွန်းလည်း ဧည့်သည်ပေမဲ့ ဒီနေရာရဲ့ အလေ့အထကို သိနေတော့ ဟင်းရည် ပန်းကန်ခွက်ကို ယူကာ နီဗယ်လင်းဆီ သွားလိုက်သည်။ ဟင်းရည်အိုးကို အာရုံ စိုက်နေသော ကောင်လေးကတော့ ဒွန်းကို မော့ တောင် မကြည့်။ Apron အဖြူလေးနှင့် လက်ရှည်ကို ခေါက်တင်၍ စနစ်တကျ ထည့်ပေးနေသော ကောင်လေးသည် ငယ်ငယ်က ထမင်းမစား ချင်လို့ ပတ်ပြေးခဲ့ ဖူးသည်။ ဟင်းရည်ပန်းကန်ကို လက်ဖြင့် တိုက်ချပြီး အပူလောင် သွားတာတောင် အော်ဖို့ မသိခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အခု

သူက ဟင်းချက်နေတယ်။ အရသာရော မြည်းကြည့် ပါမလား။ မဟုတ်ဘူး သူဘာဟင်း ချက်နေလဲ ဆိုတာတောင် သူသိပါမလား။

ဒွန်းရဲ့ ဝေစု ဟင်းရည်ကို ရတော့ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကင် ပန်းကန်ကို ကလေးတစ်ဦးက လှမ်းပေးသည်။ ထိုပန်းကန်ကိုပါ ယူလိုက်ပြီး နေရာမှာ ပြန်ထိုင်နေသည်။ ထမင်းစားလျှင် ကိုယ့်ခွဲတမ်း ရတာနှင့် အခြားသူကို ထိုင် စောင့်ရသည်။ လူစုံ စားပွဲပေါ် ထိုင်ပြီးမှ ထမင်းစားရသည်။

ခဏကြာတော့ နိုဗယ်လင်းက အားလုံးရဲ့ နောက်ဆုံးမှ ခုံကို လာ ထိုင်သည်။ အန်တီနီလာက ဆုတောင်းရန် ပြောလိုက်တော့ ကလေး အားလုံး လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ကာ ဆုတောင်း ကြသည်။ သူတို့က လွဲလျှင် ကလေးများ အားလုံးက ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေမို့ ထမင်းမစားခင် ဆုတောင်းပြီးနောက် ကလေးများ၏ စကားအသံများ ပြန်လည် ထွက် ပေါ်လာပြီး စားသောက်ခြင်း အမှုကို စတင်ကြသည်။

နိုဗယ်လင်းက အရှေ့တွင်ရှိသော ဝက်ပေါင်ခြောက် ပန်းကန်ကို မထိ ဟင်းရည်ကိုသာ သောက်နေသည်။

"နိုဗယ်လင်း ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို ဘာလို့ မစားတာလဲ"

စားစရာကိုတော့ အလဟဿ မဖြစ်စေလိုတာကြောင့် ပြောလိုက်သည် ဆိုသော်လည်း နိုဗယ်လင်း၏ အပြုအမူကြောင့် အံ့ဩ သွားရသူမှာ ဒွန်းနေ ခ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဝက်ပေါင်ခြောက် ပန်းကန်ကို ဒွန်းနေခရေသို့ တွန်းပို့ လိုက်တာကြောင့်ပင်။

ဤအခြင်းအရာကို မြင်တော့ အန်တီနီလာက နိုဗယ်လင်းက ချက်ပြုတ်ရ တာ ပင်ပန်းပြီး စားလိုစိတ် မရှိသေးဘူး ထင်၍ ...

"ကြည့်ရတာ နီနီ ဗိုက်မဆာသေးဘူးနဲ့ တူတယ်။ နီနီလေးက အဲလိုပဲ

ဒွန်း။ သူမစားချင်ရင်လည်း အတင်း ကျွေးလို့ မရဘူး။ ထားလိုက်ဒွန်း။ သူ ခဏနေရင် စားလိမ့်မယ်" ဟု ဆိုလေသည်။

တကယ်တော့ နို့ဗယ်လင်းက ပန်းကန် တွန်းပို့ရသည့် အကြောင်းအရင်း ကို ဒွန်းက သိသည်။ ငယ်ငယ်က ဒွန်းကြိုက်တဲ့ ဟင်းချက်လျှင် အမေ မ သိခင် ဒွန်းက အမြဲ နို့ဗယ်လင်း၏ ဟင်းခွက်ထဲက ယူစားလေ့ ရှိသည်။ နောက်တော့ နို့ဗယ်လင်းက ဒွန်းကြိုက်တဲ့ ဟင်းချက်တဲ့ နေ့ဆို ဒွန်း စားနေ တဲ့ ပန်းကန် ကုန်သွားရင် သူ့ပန်းကန်ကိုပါ ကျွေးလေ့ ရှိသည်။ ထိုအခါ တုန်းကတော့ ဒွန်းက များများ စားရ၍ ပျော်ခဲ့သည်။ စားချိန် မမှန်ရင် စိတ် ဖောက်တတ်သည့် စိတ်ရောဂါသည်များ အကြောင်း ဒွန်းမှ မသိပဲ။ ဒွန်း ကြောင့် နို့ဗယ်လင်းက စိတ်မကြည်သည့် နောက်တွင် ရောဂါ ဖောက်ကာ ထိန်းရခက်လေ့ ရှိသည်။ ထိုအချိန်ကတော့ နို့ဗယ်လင်းကို ဒွန်း အမုန်းဆုံး အချိန် ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ငါ အဲလောက် မကြိုက်ဘူး မင်းဘာသာ မင်းစား"

ဒွန်းက နို့ဗယ်လင်း ကြားနိုင်မည့် အသံလောက် ပြောကာ ပန်းကန်ထဲရှိ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကင်ကို အတုံး သေးသေးလေးတွေ ဖြစ်အောင် လှီးလိုက် ပြီး ထိုပန်းကန်ကို နို့ဗယ်လင်းထံ ပြန်ပေး လိုက်သည်။

ထိုအခါတွင်တော့ ဒွန်း လှီးပေးထားသည့် အသားတုံးများကို စားလေပြီ ဖြစ်သည်။

"ဪ နို့နီက ဒွန်းကို လှီးခိုင်းတာလား။ မသိပါဘူး မစားချင်လို့ များလား လို့။ အံ့မယ် အခုတော့ သူ့ချွဲရမယ့် လူလာပြီဆိုတော့ တီတီ့ကို မေ့ပြီပေါ့ ။ အဆိုးလေး ဒီနားလာဦး dinner လုပ်ပေးလို့ ဆုပေးမယ်"

စားလက်စ ခက်ရင်းကို ချ၍ ပါးစပ်ကို သုတ်ပြီးနောက် အန်တီနီလာဆီ နာခံစွာ လျှောက်သွား၍ နို့နီက ခေါင်းလေး ငုံ့ပေးသည်။ အန်တီနီလာက နို့

ဗယ်လင်း၏ ခေါင်းလုံးလုံးလေးကို နမ်းပြီးနောက်

"နီနီ ရေချိုးဖို့ မေ့သလား ခေါင်းလျှော်ဖို့ မေ့သလား အနံ့ထွက်နေပြီ" ဟု
မေးလေးသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဒွန်း ရယ်မိသည်။ ဒီကလေးက ဘာကြောင့်များရယ်မသိ
ရေချိုးရမည်ကိုတော့ အသက် သေရမှာထက် ကြောက်သည်။ ငယ်ငယ်က
ဆို သူရေမချိုးလို့ အမေနဲ့ ဒွန်း ရေချိုးခန်းထဲ အတင်း ဆွဲထည့်ပြီး ရေချိုး
ပေးခဲ့ ရဖူးသည်။

"နီနီ တီတီ့ကို ပြော ခေါင်းမလျှော်တာ ဘယ်နှရက် ရှိပြီလဲ"

အန်တီနီလာ မေးတော့ လက်လေး နှစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။

"Two days?"

"No"

"Oh my God Two weeks ..."

အန်တီနီလာမှာ ထိုညစ်ပတ်သည့် ကောင်လေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်
ကြည့်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ ဒွန်းဘက်ကို လှည့်ကာ ...

"အဲဒီအကျင့်ကတော့ အခုထိ မပျောက်သေးဘူး" ဟု ဆိုလေသည်။

"နီနီ စားပြီးရင် ခေါင်းလျှော် ရမယ်နော်။ အရမ်း အေးနေတယ် ဆိုပေမဲ့
ခေါင်းညစ်ပတ်ရင် နေမကောင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ တီတီ့ကို ကတိပေး
ခေါင်းလျှော် ပါ့မယ်လို့"

"No"

လက်သန်းချင်း ချိတ်ရန် လက်ကို ဆွဲလိုက်သော အန်တီနီလာ၏ လက်ကို
ဖြုတ်ချကာ ဒွန်း ဘေးတွင် ပြန်လာထိုင်ပြီး စားစရာရှိတာ စားနေသည်။

"နီနီလေးက လိမ္မာတဲ့ ကလေးလေး မဟုတ်ဘူးလား။ လိမ္မာတဲ့ ကလေး

က ခေါင်းလျှော် ရတယ်လေ"

အန်တီနီလာ ချော့ပြောသော်လည်း နီဗယ်လင်းကမူ ဝက်ပေါင်ခြောက်လောက် အရေး မလုပ်တော့ပေ။

"အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ ဒွန်း။ စလာကတည်းက ရေချိုးပေးဖို့ လူနှစ်ယောက် ဝိုင်းဆွဲမှ ချိုးတာ။ အခုနောက်ပိုင်း ရေချိုး သိပ်မပျင်းတော့ပေမဲ့ ခေါင်းလျှော်ဖို့တော့ အင်မတန် ကြောက်တာ။ ကျန်တာ လိမ္မာရဲ့နဲ့ ဒီတစ်ခုတော့ သူဆိုးတယ်"

ဒွန်း သိတာပေါ့။ နီဗယ်လင်း အကြောင်းကို အားလုံးထက် ဒွန်း ပိုသိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အန်တီနီလာကိုတော့ ပြုံးပြလိုက်ပြီး နီဗယ်လင်းဘက် လှည့်ကာ ...

"နီဗယ်လင်း စားပြီးရင် ရေချိုးရမယ်နော်"

ဒွန်းပြောသည်ကို ခေါင်းလည်း မညိတ် ပြန်လည်း မပြောပေမဲ့ ထိုကောင်လေး နားထောင်မည်ကိုတော့ ဒွန်း သိနေသည်။

စားပြီးသွားသော ကလေးငယ်များက နီဗယ်လင်းဆီသို့ လာ၍ ...

"Thanks for dinner Noh Noh"ဟု ဆိုကြသည်။

ဒီထမင်းစားပွဲကို ချက်ပြုတ်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုသည့် သဘောပေါ့။ နီနီကတော့ လာပြောသမျှကို လှည့်တောင် မကြည့်ဘဲ စားစရာရှိတာ စားနေသည်။

"အန်တီ ပြီးပြီ နီနီရေ။ dinner ချက်ပေးလို့ ကျေးဇူးနော်"

အန်တီနီလာကိုတော့ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အသိအမှတ် ပြုသည်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူနည်းလာသည်အထိ နီဗယ်လင်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း စားနေတုန်းပဲ။ ဒွန်းကလည်း ဘာရယ်မဟုတ် နီဗယ်လင်း စားနေသည်ကို

ထိုင်ကြည့် နေတုန်းပဲ။

စားပြီးသွားတော့ နီဗယ်လင်းက ပန်းကန်များကို ကိုင်ကာ မီးဖိုချောင်ထဲ သွားသည်။ ပန်းကန်ဆေးရမည့် အလှည့်ကျ ကလေးများက နီနီ ပန်းကန် ကို လုယူကြသည်။ ဘေးက ရပ်နေသော ဒွန်းကိုတော့ မမြင်ကြသည့် အလား။

"Thanks"

နီနီက ပန်းကန် ယူသွားသော ကလေးမလေးကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆို တော့ ထိုကလေးမလေးက ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်သည်။ ဒွန်းကတော့ ဘေးတွင် ပုံထားသော ပန်ကန်များ နားတွင်သာ မိမိပန်းကန်ကို ချလိုက် ရ တော့သည်။

အဖေက ပြောဖူးတယ် နီဗယ်လင်းက မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ။ အသံ ကြား သနားပါစေဆိုတဲ့ ဆုမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတယ်တဲ့။ ထိုဆုတောင်းက ဒွန်း အတွက်ပဲ အသုံးမဝင်ခဲ့ဟန် ရှိသည်။
